

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์กับการอ่านเอาเรื่อง ตลอดจนเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในด้านความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ไวยากรณ์และการอ่านเอาเรื่อง โดยมีสมมติฐานในการวิจัยว่า นักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และไวยากรณ์สูงจะมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงด้วย และนักเรียนชายหญิงมีความสามารถด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการอ่านไม่ต่างกัน

ตัวอย่างประชากร

เป็นนักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายของปีการศึกษา 2516 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 180 คน เป็นนักเรียนชาย 90 คน นักเรียนหญิง 90 คน

วิธีคำนวณงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบคำศัพท์ จำนวน 37 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ 0.96 แบบทดสอบไวยากรณ์ จำนวน 75 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ 0.83 และแบบทดสอบการอ่านเอาเรื่องซึ่งมีข้อความถาม 35 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ 0.80

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากนำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบนักเรียนซึ่งเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรแล้ว เพื่อทราบระดับความสามารถของนักเรียนทั้งหมดด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และ

การอ่าน จึงนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ จากนั้นนำคะแนนจากการทำข้อสอบแต่ละฉบับของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปทดสอบค่า z เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการอ่าน ต่อจากนั้นหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนคำศัพท์กับการอ่าน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนไวยากรณ์กับการอ่าน โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และตารางการกระจาย เนื่องจากผู้วิจัยต้องการทราบว่า ความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์และไวยากรณ์รวมกันจะมีความสัมพันธ์ต่อการอ่านหรือไม่ จึงนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนคำศัพท์และการอ่าน คะแนนไวยากรณ์และการอ่าน คะแนนคำศัพท์และไวยากรณ์ มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคู่

ผลการวิเคราะห์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ คือ

1. ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ $.01$ มีค่าสหสัมพันธ์ 0.53 จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้คะแนนคำศัพท์สูงจะได้คะแนนการอ่านสูงด้วย
2. ความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ มีค่าสหสัมพันธ์ $.066$ จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้คะแนนไวยากรณ์สูงจะได้คะแนนการอ่านสูงด้วย
3. ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์รวมกันมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ มีค่าสหสัมพันธ์ทั้งหมด 0.49 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และไวยากรณ์รวมกัน ทำนายความสามารถในการอ่านได้
4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรืออาจกล่าวได้ว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่านอยู่ในระดับเดียวกัน

5. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถด้านไวยากรณ์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชายมีความสามารถทางไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนหญิง
 หนึ่ง ผลการวิจัย ข้อ 1, 2 และ 3 นอกจากจะเป็นไปตามสมมุติฐานของผู้วิจัยแล้วยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทาวร สุงกช¹ สุธรรม ชาติะสิงห์² และวาริณี ศรีสมพงษ์³ ซึ่งต่างก็พบว่าความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลการวิจัยข้อ 2 ได้ความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์กับการอ่าน 0.66 นับว่าใกล้เคียงกับผลการวิจัยของสุธรรม⁴ ซึ่งได้ความสัมพันธ์ 0.63 มาก
 ส่วนผลการวิจัยข้อ 4 ตรงกับสมมุติฐานของผู้วิจัยและสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมจิต เอี่ยมศุภนิมิตร⁵ ซึ่งพบว่านักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความสามารถในการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่ด้านคำศัพท์นั้น สมจิต⁶ พบว่านักเรียนชายมีปัญหามากกว่านักเรียนหญิง ผู้วิจัยคิดว่าเหตุที่ผลการวิจัยไม่ตรงกันนี้ อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของตัวอย่างประชากรในค่านต่าง ๆ เช่น อายุ ระดับเศรษฐกิจสังคม และอื่น ๆ ผลการวิจัยข้อ 5 ไม่ตรงกับสมมุติฐานของผู้วิจัย แต่ตรงกับผลการวิจัยของสมจิต⁷ ซึ่งพบว่านักเรียนหญิงมีปัญหาทางด้านไวยากรณ์มากกว่านักเรียนชาย

¹ ทาวร สุงกช, เรื่องเดิม.

² สุธรรม ชาติะสิงห์, เรื่องเดิม.

³ วาริณี ศรีสมพงษ์, เรื่องเดิม.

⁴ สุธรรม ชาติะสิงห์, เรื่องเดิม.

⁵ สมจิต เอี่ยมศุภนิมิตร, เรื่องเดิม.

⁶ สมจิต เอี่ยมศุภนิมิตร, เรื่องเดียวกัน.

⁷ สมจิต เอี่ยมศุภนิมิตร, เรื่องเดียวกัน.

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. เนื่องจากคำศัพท์และไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับการอ่านมาก ดังนั้น ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูควรสอนและฝึกทักษะด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการอ่าน ให้สัมพันธ์กัน ในขณะเดียวกันควรให้ความสำคัญและเน้นความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และไวยากรณ์ให้ติดเกี่ยวกับการอ่าน
2. ครูควรสอนคำศัพท์และโครงสร้างที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนก่อนการอ่านทุกครั้ง ตลอดจนฝึกให้นักเรียนรู้จักอ่านอย่างมีเหตุผล รู้จักวิเคราะห์ วิจัย และตีความสิ่งที่อ่านด้วย
3. ครูใหญ่และผู้บริหารควรเห็นความสำคัญของการอ่านและวิธีสอนอ่านภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ และสนับสนุนโครงการสอนอ่าน เพื่อนักเรียนจะได้พัฒนาทักษะในการอ่าน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทุกแผนกทั้งในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ เพื่อจะได้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของนักเรียนระดับนี้จริง นอกจากนี้ควรทำการวิจัยเรื่องนี้ในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย
2. ควรศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีผลต่อการอ่าน เช่น ทักษะในการอ่าน ความเร็วในการอ่าน ระดับเศรษฐกิจสังคม ความสนใจในการอ่าน ฯลฯ
3. ควรศึกษาองค์ประกอบทางภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ ว่ามีความสัมพันธ์ต่อการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างไร เช่น ความสามารถในการฟังจะมีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการออกเสียงหรือการอ่านหรือไม่
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง และต่ำ ว่าจะมีความรู้ความเข้าใจเรื่อง คำพ้องรูป และคำพ้องเสียงในภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
5. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และไวยากรณ์กับความเข้าใจในการฟัง ว่ามีความสัมพันธ์กันเพียงใด